

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж-По1-Тои 4/25
20.10.2025. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија Драгана Тесаровића, председника већа, Милимира Лукића и Маје Илић, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у поступку за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела према **осуђеном власнику АА**, трећем лицу ББ и трећем лицу ВВ, по захтеву за трајно одузимање имовине Тужилаштва за организовани криминал од 06.03.2023. године, у вези са кривичним поступком осуђеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр. 82/16 од 10.12.2018. године, која је постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1 бр. 15/21 од 16.05.2022. године, решавајући о жалби трећег лица ББ, пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића, пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Огњена Радића и пуномоћника трећег лица ВВ, адвоката Мирослава Ђорђевића, изјављених против решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Тои-По1 бр. 7/24 од 09.12.2024. године, након рочишта одржаног 09.07.2025. године у присуству јавног тужиоца – Јавног тужилаштва за организовани криминал Наташе Трнинић, трећег лица ББ и његовог пуномоћника Далибора Катанчевића, те пуномоћника трећег лица ВВ, адвоката Мирослава Ђорђевића и одсуству трећег лица ВВ, која није уредно обавештена и одсуству окривљеног власника АА, те одсуству пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Огњена Радића, а након већања и гласања, одржаног дана 20.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈАЊЕМ жалбе трећег лица ББ, пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Огњена Радића и **ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ** жалбе пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** решење Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Тои-По1.бр.7/24 од 09.12.2024. године, само у ставу другом изреке решења, тако да у том делу сада гласи: **УКИДА СЕ трајно одузимање имовине** која је ставом другим изреке побијаног

решења одузета од трећег лица ББ и то стан број 1 у улици ... број ..., по структури трособан, површине 67,28 м², постојећи на кат.парц.бр..., уписан у ЛН број ... КО ... (раније Зк.ул.бр... КО ...), ванкњижно власништво, док се у преосталом делу жалба пуномоћника окривљеног власника АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића и жалба пуномоћника трећег лица ВВ, адвоката Мирослава Ђорђевића, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепено решење у непреиначном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решење Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Тои-По1.бр.7/24 од 09.12.2024. године, усвојен је захтев Тужилаштва за организовани криминал за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела Оик.С.21/09 од 06.03.2023. године, па је од осуђеног власника имовине АА, ЈМБГ ..., који је осуђен у одсуству пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1.64.82/16 од 10.12.2008. године, а која пресуда је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.15/21 од 16.05.2022. године, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ на казну затвора у трајању од 15 година, трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела и то стан број 5, у улици ... број ..., по структури трособан, површине 75м², постојећи на кат.парц.број ... уписане у ЛН број ... КО ... (раније ЗКУЛ бр... КО ...) ванкњижно власништво, од трећег лица ББ, ЈМБГ ..., је ставом другим изреке решења трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела и то стан број 1 у улици ... број ..., по структури трособан, површине 61,28м², постојећи на кат.парц.број ... уписан у ЛН број ... КО ... (ЗКУЛ бр... КО ...) ванкњижно власништво, док је ставом трећим изреке истог решења од трећег лица ВВ, ЈМБГ ..., трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела и то стан број 4, улаз број 1, улица ... број ... у приземљу, у ..., по структури четворособан, површине 100м², постојећи на кат.парц. ..., уписан у лист непокретности ... КО..., ванкњижно власништво.

Против овог решења благовремене жалбе су изјавили:

-пуномоћник осуђеног–власника АА и трећег лица ББ, адвокат Далибор Катанчевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи решење, тако што ће одбити захтев тужилаштва за трајно одузимање имовине, као неоснован;

-треће лице ББ, без навођења законских разлога, али из садржине произлази да је изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи одлуку о трајном одузимању имовине и то стана број 1 од 61,28м² у улици ... у ..., те врати у трајно власништво стан стварном власнику ББ и његовој породици;

-пуномоћник трећег лица ББ, адвокат Огњен Радић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи решење, одбије предлог за трајно одузимање имовине Тужилаштва за организовани криминал Оик.С.21/09 од 06.03.2023. године, у односу на осуђеног ББ;

-пуномоћник трећег лица ВВ, адвокат Мирослав Ђорђевић, због битне повреде поступка, погрешно и нетачно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу и преиначи решење, на тај начин што ће одбити захтев тужилаштва за одузимање имовине од трећег лица ВВ.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, је на основу одредбе члана 30 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, одржао рочиште у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Наташе Трнинић, присуству пуномоћника окривљеног – власника АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића, те присуству пуномоћника трећег лица ВВ, адвоката Мирослава Ђорђевића, а одсуству окривљеног - власника АА и одсуству трећег лица ВВ, те одсуству пуномоћника трећег лица ББ, адвоката Огњена Радића, на коме на коме су прочитани сви докази изведени у првостепеном поступку, па је након анализе и оцене ових доказа овај суд нашао да треба одлучити као у изреци овог решења.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је прво као неоснован оценио жалбени навод пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића у коме је истакнуто да је суд применио закон који се није могао применити и то Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (“Службени гласник РС” број 32/13, 94/16 и 35/19). Наиме захтев за привремено одузимање имовине тужилаштво је поднело 12.02.2010. године, дакле у време важења претходног Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (“Службени гласник РС” број 97/08). Дана 10.04.2013. године је ступио на снагу нови закон, а одредбом члана 34 Закона о изменама и допунама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела од 25.11.2016. године је прописано да ће се поступци у којима је до дана ступања на снагу овог закона изјављен приговор, односно није истекао рок за изјављивање приговора на решење из члана 25 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, окончати се у складу са тим законом. Како је у конкретном случају, а следом реченог, према ставу жалбе, морао бити примењен Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (“Службени гласник РС” број 32/13) без његових каснијих измена и допуна из 2016. и 2019. године то је предметни захтев Тужилаштва за организовани криминал за трајно одузимање имовине, неблаговремен. Ово због тога што је одредбом члана 38 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (“Службени гласник РС” број 32/13) који се, према ставу жалбе, мора применити у конкретном случају, прописао да јавни тужилац подноси захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела у року од 3 месеца од дана достављања правноснажне пресуде у којој је утврђено да је учињено кривично дело из члана 2 овог закона, а како је тужилаштво предметни захтев поднело тек 06.03.2023. године, а пресуда је постала правноснажна 16.05.2022. године, то је протекао преклузивни законски рок од 3 месеца у коме је тужилаштво уопште могло

поднети предметни захтев.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, налази да је цитирани жалбени навод неоснован. Према ставу овог суда, како је о претходном захтеву Тужилаштва за организовани криминал одлучено решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење Тои.По1 бр. 2/21 од 02.07.2021. године (јер је пресудом Врховног касационог суда укинута пресуда Апелационог суда у Београду, Посебно одељења за организовани криминал Кж1 По1 22/19 од 12.06.2020. године), а у поновљеном поступку пред Апелационим судом у Београду донета је нова осуђујућа пресуда Кж1-По1 15/21 од 16.05.2021. године, то је донешењем те пресуде поново постала правноснажна пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр. 82/16 од 10.12.2018. године, а чиме је поново испуњен услов законом прописан за подношење захтева за трајно одузимање имовине. У том смислу, према ставу овог суда, ради се о новом захтеву, и новом поступку за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, због чега је правилно првостепени суд применио закон који сада важи односно закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (“Службени гласник РС” број 32/13, 94/16 и 35/19), а протек рока од 3 месеца од дана доношења правноснажне пресуде како је то претходним законом било прописано, и на чему инсистира жалба адвоката Далибора Катанчевића, нема утицај на благовременост сада поднетог захтева.

Одлучујући о захтеву јавног тужиоца за организовани криминал којим је тражено одузимање стана број 5 у улици ... број ... по структури трособног површине 75 м2 постојећи на кат.парц. ... уписан у лист непокретности број ... КО ... од АА, који је у његовом власништву, према ставу овога суда, првостепени суд је правилно закључио да ова имовина представља имовину проистеклу из кривичног дела, те да има места одузимању исте јер то произлази из доказа изведеним пред првостепеним судом.

Наиме, правилно првостепени суд закључује да из уговора о купопродаји непокретности стана број 5 у улици ... закљученог 26.априла 2007. године ГГ, као продавца, и АА, као купца, произлази да је осуђени АА засновао ванкњижно власништво на наведеној непокретности, а имајући у виду да је чланом 4 уговора прописано да продавац на дан закључења уговора и овере истог код надлежног суда признаје својим потписом на уговору да је примио купопродајну цену у целости, уводи купца у посед и сагласан је да се без његовог даљег мешања купац може уписати као власник стана, док из потврда Републичког фонда ПИО – Дирекције фонда у Београду од 02.06.2020. године произлази да осуђени није поседовао законите приходе којима је могао да финансира куповину наведеног стана, јер нема података о осигурању за АА, нема података о стажу осигурања, зарадама, накнадама зарада, по основицама осигурања, уговореним и другим накнадама и висини уплаћених доприноса остварених од 01.01.1970. године за АА, те да се за АА не врши исплата пензије од стране Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање.

Првостепени суд је правилно ценио и доказе из којих следи да је наведени уговор о купопродаји закључен између осуђеног АА и ДД раскинут дана 8.12.2009. године, те да је истог дана када је уговор раскинут, закључен нови уговор којим је ДД располагао станом тако што је закључио нови уговор о купопродаји са лицем ЂЂ, али је и према ставу овога суда, правилно првостепени суд закључио да наведени докази

нису од утицаја за доношење другачије одлуке у предметној кривично правној ствари. И према налажењу овога суда правилан је закључак првостепеног суда да уговорени однос ДД и ЂЂ јесте искључиво имао за циљ осујећење одузимање имовине од осуђеног АА, да је исти симулован и да није могао произвести правне последице у погледу промене носиоца права својине на предметном стану. Ово због тога што предметни уговор о купопродаји није раскинут од стране купца АА, већ је у његово име раскинут од стране брата осуђеног АА, ББ, а то је учињено две ипо године након закљученог и у потпуности реализованог основног уговора о купопродаји предметне непокретности. Надаље, уговор о раскиду у члану 2 и 3 прописује да су се уговарачи споразумели да ће се даља продаја предметног стана извршити искључиво уз сагласност купца АА и да ће се из средстава остварених новом купородајом извршити повраћај средстава на име средстава плаћених по основу купородаје која су уговором раскида, а ове одредбе уговора су у несагласности са исказом сведока продавца ДД који је на другачији начин описао околности у вези раскида уговора са АА и закључењем новог уговора са купцем ЂЂ, те казивањем испитаног сведока ЂЂ који је, између осталог, навео да је стан купио још 2008. године, и да нема појма које је пре њега био купац. И према ставу овог суда, описано поступање, односно најпре раскидање, а потом истог дана закључивање новог уговора о купопродаји, јесте класичан фиктиван правни посао који је очигледно имао за циљ да прикаже АА као лице које не поседује било какву непокретност, те да се онемогући примена Закона о одузимању имовине проистекле од кривичног дела. На овакав закључак упућује и околност да из доказа у списима следи да лице ЂЂ није имао приходе у висини којом би могао да реализује куповину спорне непокретности, а како то произлази из доказа изведених током поступка, односно уверење Републичког фонда ПИО – Дирекција фонда у Београду од 05.04.2021. године, са подацима о осигурању (пријавама и одјавама) за ЂЂ, уверење Републичког фонда ПИО – Дирекција фонда у Београду од 05.04.2021. године о подацима о стажу осигурања, зарадама, накнадама зарада, основицама осигурања уговореним другим накнадама и висини уплаћених доприноса остварених од 01.01.1970. године за ЂЂ и уверење Републичког фонда ПИО – Дирекција фонда у Београду од 05.04.2021. године да је ЂЂ није остварио право на исплату пензије од стране Републичког фонда ПИО. Надаље, правилно првостепени суд утврђује да је нелогична и неживотна наводна исплата купопродајне цене за стан од стране ЂЂ, будући да из признаница које су здружене списима следи да је ЂЂ једну рату за куповину стана наводно дао у новембру 2008. године, а другу у јуну 2009. године, односно још у време док је на снази био уговор о купопродаји закључен између ДД и АА. Имајући у виду да из службене белешке СБПОК – Јединице за финансијске истраге који је сачињен 22.02.2010. године, дакле више од два месеца након закључења наводног раскида уговора и наводног новог купопродајног уговора са купцем ЕЕ, следи да је предметни стан користила управо породица ..., што је теренском провером утврђено, а што је опет у несагласности са изјашњењем трећег лица ББ и исказима испитаних сведока, посебно сведока ЂЂ који је децидно навео да је 22. фебруара 2010. године (дакле тог дана када је у предметном стану затечена супруга ББ, ЖЖ) био у поседу стана и да је само он имао кључ од стана, то и према ставу овог суда првостепени суд правилно није прихватио изјашњење трећег лица ББ, наводе сведока ДД и ЂЂ који се суштински свode на то да је предметни стан власништво ЂЂ, будући да су ови искази и према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал неуверљиви, нелогични те у међусобној несагласности у појединостима у вези динамике наводних исплата и начина раскида првобитног и

закључења овог купопродајног уговора. Првостепени суд је правилно нарочито оценио контрадикторност исказа сведока ДД који је првобитно навео да је ББ пронашао новог купца, да би се разрешила ситуација, да не зна име новог купца, да човек није ни долазио ту, да се нису ни сретали, а потом је одговарајући на питање изјавио да су се нашли код њих у кући у ..., где му је исти дао новац на руке, чиме је додатно оспорен кредибилитет овог сведока и његових навода који се из датих разлога и према ставу овог суда не могу сматрати истинитим и тачним.

У жалби пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића се истиче да је закључак првостепеног суда да је окривљени АА желео да осујети одузимање имовине тиме што је раскинуо уговор о купопродаји непокретности закључен са сведоком ДД, "у најмању руку скандалозан", будући да је овај раскид учињен пре него што је осуђени имао било каква сазнања да је против њега покренут било какав кривични поступак. Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, је ове наводе жалбе оценио као неосноване, а овог због тога што из доказа у списима произлази да је захтев за спровођење истраге према тада осумњиченом АА под бројем Ки 52/09 поднет 09.12.2009. године, а сутрадан је уговор о купопродаји непокретности у име АА раскинуо његов брат ББ, па овај раскид уговора сутрадан у односу на датум подношења захтева за спровођење истраге, према ставу овог већа Апелационог суда у Београду управо супротно жалбеним наводима адвоката Далибора Катанчевића говори у прилог тези о томе да је уговор о купопродаји раскинут управо због осујећења примена Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, те је још један у низу разлога из којих и према ставу овог суда учињени раскид јесте само фиктиван правни посао који је требало да докаже да предметна имовина више није у власништву осуђеног АА.

Жалбени навод о томе да је изрека решења донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је суд од АА одузео имовину као од власника, а истовремено тврди да је власник фиктивно пренео својину на ЂЂ, што би подразумевало постојање трећег лица на које је имовина пренета, а захтев за одузимање имовине према ЂЂ тужилаштво није поднело, оцењен је као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично правној ствари. Ово због тога што је и према ставу овог суда првостепени суд правилно закључио да је АА власник предметног стана, те правилно закључио да је овај уговор само фиктивно раскинут и да је имовина само фиктивно пренета на ЂЂ, а да до раскида и преноса имовине заправо није ни дошло, због чега је правилно стан трајно одузет од његовог правог власника осуђеног АА као имовина која је проистекла из кривичног дела. Дакле, првостепени суд утврђује да до преноса имовине на треће лице ЂЂ није ни дошло, а како правилност овог закључка првостепеног суда није основано оспорена жалбом адвоката Далибора Катанчевића, то навод о томе да је имовину по правилној примени закона требало одузети од ЂЂ као трећег лица, нема утицаја на одлучивање овог суда.

Следом реченог, наводи жалбе пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ о томе да из доказа у списима следи да је АА имао намеру да купи стан од ДД, да је зато закључио уговор о купопродаји и делимично исплатио купопродајну цену, да затим АА није исплатио преостали износ купопродајне цене и из тих разлога је дошло до договора да ДД задржи део новца на име тога што је АА користио стан, а да уговор раскину,

након чега је уговор раскинут, а ББ нашао новог купца ЂЂ који је својим средствима купио наведени стан и стекао право власништва и био у несметаном поседу све док стан није одузет, због чега је ЂЂ тужио Републику Србију и добио пресуду којом је утврђено да је био у несметаном поседу и власништву предметног стана, а којим наводима се заправо спори утврђено чињенично стање и износи сопствена оцена изведених доказа, јесу од стране Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, оцењени као неосновани, јер је првостепени суд везано за стан бр.5 у ул. ... бр. ..., власништво осуђеног АА, правилном и свестраном оценом свих изведених доказа правилно и потпуно утврдио чињенично стање, а затим правилно применио закон и донео одлуку као у ставу I изреке ожалбеног решења, чија се правилност и законитост неосновано побија понављањем навода из првостепеног поступка у сада изјављеној жалби.

Одлучујући о жалби трећег лица ББ, жалби његовог пуномоћника, адвоката Огњена Радића и жалби пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића, у делу у коме оспорена правилност и законитост првостепене одлуке у ставу II другом изреке, којим је од трећег лица ББ трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела и то стан бр.1 у ул. ... бр. ..., по структури трособан, површине 61,28 м2, постојећи на кат. Парц. ..., уписан у ЛН број ... КО ... (раније зк.ул.бр... КО ...), ванкњижно власништво, ово веће Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал налази да су жалбе основане.

Наиме, првостепени суд је из доказа у списима, односно уверења Републичког фонда ПИО, Дирекција фонда у Београду од 02.09.2020. године, о подацима о осигурању (пријавама и одјавама) за ББ, потврда Републичког фонда ПИО, Дирекција фонда у Београду од 02.09.2020. године, из које следи да нема података о стажу осигурања, зарадама накнадама зарада, основицама осигурања, уговореним и другим накнадама и висини уплаћених доприноса остварених од 01.01.1970. године за АА, те потврде Републичког фонда ПИО, Дирекција фонда у Београду од 02.09.2020. године, да се за ББ не врши исплата пензије од стране Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, закључио да треће лице ББ није поседовао законите приходе којима је могао да финансира куповину стана бр.1 у ул. ... бр. ..., који је опредељен као предмет уговора о купопродаји, закључен 26. априла 2007. године, између ДД, као продавца и ББ, као купца, те да је овај стан заправо купљен незаконитим приходима осуђеног АА и да се као купац стана појављује његов брат ББ, а у циљу осујећења одузимања.

Међутим, основано је изјављеним жалбама указано овом суду да је треће лице ББ у поступку тврдио да је имао законите приходе за куповину предметног стана, јер је вршио реконструкцију грађевинског објекта ... и ..., који су настањени у САД, да је овим лицима као физичко лице изводио грађевинске радове, а у прилог којих тврдњи је суду достављен рачун "Raiffeisen banke", из ког следи да је пре закључења предметног уговора о купопродаји стана са ДД, ББ имао готово 600.000 евра на рачуну. Будући да је реч о новчаној трансакцији која је потпуно видљива нашим надлежним органима и која је, како је то основано истакнуто у жалби адвоката Далибора Катанчевића, морала проћи контролу Централне Америчке Банке, те контролу Народне Банке Србије, дакле контролу свих меродавних институција будући да је новац уплаћен редовним финансијским токовима, то је према налажењу овог суда, основано изјављеним

жалбама указано да је ББ доказао да је имао средства на рачуну у банци којима је могао да купи предметни стан.

Законита примања нису само она која су евидентирана по основу зараде по основу запослења, већ су законити приходи они који нису прибављени незаконитим радњама, а како тужилаштво у предметном поступку није доказало да је АА новац који је имао на рачуну код пословне банке "Raiffeisen" у овој држави, стекао на незаконит начин, то је према налажењу овог суда ББ доказао да његова имовина није у очигледној несразмери са његовим законитим приходима, односно тужилац није доказао да је власништво на стану бр.1 у ул. ... бр. ..., ББ стекао новцем који је прибављен извршењем кривичног дела за које је његов брат АА правноснажном пресудом оглашен кривим, те да је реч о имовини која је незаконито прибављена и само пренета на треће лице ББ.

Образложење првостепеног суда са стране 24. ожалбене одлуке, у коме се наводи да је суд имао у виду извештај "Raiffeisen banke" за ББ, али да је нашао да наведени доказ није од утицаја на одлуку у овој правној ствари, зато што треће лице ББ, сем навода да му је новац уплаћиван од лица из Америке за услуге које је он њима чинио, како наводи у виду адаптације стана, ни на који начин није успео да докаже по ком основу му је уплаћен новац, обзиром да је на главном рочишту навео да није имао регистровану фирму за пружање услуга за које му је новац уплаћиван, а није имао нити било какав уговор о пружању наведених услуга са уплатиоцима новца, јесте основано оспорен изјављеним жалбама. Наиме, суд у поступку трајног одузимања имовине прибављене извршењем кривичног дела утврђује постојање очигледне несразмере између вредности имовине и законито стечених прихода. ББ је након покретања овог поступка доставио доказ о постојању прихода који значајно превазилазе вредност предметне имовине, а законитост новца на рачуну пословне банке ББ пред државним органима није оспорен, нити је суду достављен доказ о томе да је покренут било какав поступак у том циљу, па је према налажењу овог суда, треће лице ББ доказао постојање законито стечених прихода, којима је могао да купи предметни стан. Како у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 3 став 1 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, у ком поступку се утврђују чињенице постојања имовине и постојања очигледне несразмере између вредности имовине и законито стечених прихода, то је као што је напред речено, усвојена жалба трећег лица ББ и његовог браниоца адвоката Огњена Радића и делимично усвојена жалба пуномоћника осуђеног АА и трећег лица ББ, адвоката Далибора Катанчевића, те је укинута трајно одузимање имовине које је ставом II изреке побијаног решења одузета од трећег лица ББ, односно решење првостепеног суда је преиначено као у изреци ове одлуке.

Што се тиче стана број 4, улаз број I, улица ... број ..., у приземљу у ..., по структури четворособан, површине 100м², постојећ на катастарској парцели ..., уписаног у лист непокретности ... КО ..., који је предмет одузимања од трећег лица ВВ, који је у њеном ванкњижном власништву, према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, првостепени суд правилно закључује да је наведена непокретност у ванкњижном власништву трећег лица ВВ, али да представља имовину проистеклу из кривичног дела окривљеног АА, те да има места одузимању исте.

И према ставу овог суда, овакав закључак произлази из доказа изведених током главног рочишта и то пре свега из Уговора о купопродаји непокретности закљученог између ЗЗ као продавца и ВВ као купца од 20.03.2009. године Ов.бр.2929/2009, као и уверење Републичког фонда ПИО, Дирекција фонда у Београду од 02.09.2020. године о подацима о осигурању за ВВ, уверење Републичког ПИО фонда, Дирекција фонда у Београду од 02.09.2020. године о подацима о стажу и осигурању, зарадама и накнадама зарада, основицама осигурања уговореним и другим накнадама и висини уплаћених доприноса остврених од 01.01.1980. године за ВВ, те потврде Републичког фонда ПИО, Дирекција фонда у Београду од 02.09.2020. године да се за ВВ не врши исплата пензије од стране Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, а закључак да је предметни стан фактички власништво АА који је пренео на ВВ (сестру супруге његовог брата ББ), потврђено је и садржином тонских снимака разговора АА прибављених применом мера тајног надзора и снимање телефонске комуникације која је спровођена према АА по наредбама истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.654/08, а који докази су иначе прибављени у кривичном предмету К.По1.бр.82/16 у коме је окривљени АА правноснажно осуђен због извршења кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 15 година, при чему се транскрипти наведених разговора налазе у списима Пои.По1.бр.6/10.

Наиме, и према ставу овог суда првостепени суд је правилно закључио да треће лице ВВ својим законитим приходима није била у стању да изврши куповину стана у вредности од 198.500 евра, те да средства за куповину наведеног стана потичу из незаконитих прихода АА који је осуђен због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ. Наводи трећих лица и пуномоћника који су тврдили да наведена средства потичу од породичне уштеђевине, односно од позајмице, и према ставу овог суда првостепени суд правилно није прихватио, јер и по налажењу овог суда, ово покушај да се осујети одузимање наведене имовине и не потврђује да је треће лице ВВ стекла предметни стан законитим средствима која потичу из позајмице, односно породичне уштеђевине. Наиме, Уговор о купопродаји је закључен 19.03.2009. године, а Уговор о зајму 19.12.2005. године, дакле више до 3 године пре куповине споменуте непокретности, па поред тога што је нелогично и неживотно позајмљивати велику своту новца, а тек по протеклу више од 3 године исту наводно и искористити за куповину непокретности, суду није достављен ни доказ уплате наведеног новчаног износа по основу уговора о зајму, нити трансфер средстава од позајмице или из породичне уштеђевине продавцу стана ЗЗ. Дакле, и према налажењу овог суда није доказано да средства за куповину стана број 4 улаз I, у улици ... број ..., потичу од законитих прихода трећег лица ВВ (која у моменту закључења је имала 28 година), а имајући уверење Републичког фонда ПИО, односно како нису доказани наводи трећег лица да средства потичу од зајма који је отац трећег лица обезбедио од зајмодавца ИИ, то је првостепени суд правилно утврдио да средства за куповину стана потичу из незаконитих прихода њеног тазбинског сродника осуђеног АА.

Ово посебно због чињенице да из садржине разговора АА, који је водио са различитим лицима у периоду пре и након датума закључења Уговора о купопродаји спорне непокретности између продавца ЗЗ и ВВ, произлази да је АА након разговора о

разгледању куће са ЈЈ купио кућу, а потом се преселио у њу, а која кућа се налази ... у улици ..., и то конкретно разговора који је АА обавио 17.02.2009. године у 12,17 часова са ЈЈ (што је девојачко презиме продавца ЗЗ), у ком се договарају о прегледању и цени куће, разговора вођеног истог дана са ББ, у ком АА говори да је узео ову кућу, разговора од истог дана ННМ у ком АА говори да је узео најбољу кућу, описујући да има паркинге, гараже, даљинско светло, базен, сауну и ђакузи и да је то паметна кућа итд, разговор од 05.04.2009. године у 22,20 са НН ... којој АА говори да се пресељава у кућу у понедељак, разговор од истог дана са НН ... у ком АА говори да има теретану и соларијум у кући, која је, где су теренски терени, разговор од 14.04.2009. године са ННМ у ком разговору осуђени АА говори да је прешао у кућу, описујући њен изглед, наводећи да је кућа буквално у парку, да има базен, ђакузи, сауну, теретану, водени кревет итд, као и разговор од 16.04.2009. године у 11,19 са АА у коме ове лице наводи да не може да га нађе, па му је АА објашњава да је у улици код ... и после ње лево и да је то улица ...

Првостепени суд је правилно имао у виду и чињеницу да из службене белешке Јединице за финансијске истраге од 22.02.2010. године произлази да су полицијски службеници Јединице за финансијске истраге приликом вршења провере и разговора са КК, супругом брата АА, управо у стану број 5, на адреси ... број ..., који је одузет од АА затекли и треће лице ВВ, а која околност поред свих наведених и према ставу овог суда указује на чињеницу да постоје блиски односи између трећег лица ВВ и осуђеног АА, те да средства за куповину стана који се води на ВВ потичу из незаконитих прихода правноснажно осуђеног АА који је део својих незаконитих средстава које потичу из кривичног дела пренео на сестру братовљеве супруге, а у циљу осуђења одузимања.

У жалбама се истиче да је у актуелном предмету одузимање имовине по предлогу Јавног тужилаштва за организовани криминал репродукован аудио снимак телефонске комуникације која је добијена односно прибављена применом мере надзора и снимања телефонске комуникације која је спровођена према окривљеном АА по наредбама истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.654/08, а налази се у спису предмета К.По1.бр.82/16, по правилној примени нису могли бити изведени као доказ, будући да је Јавно тужилаштво за организовани криминал идентичан предлог за извођење доказа ставило и у првобитном поступку када је суд заузео становиште да такав доказ треба одбити, а на решење којим је одбијен овај предлог тужилаштва се тужилаштво није жалило, те је одлука првостепеног суда у овом делу постала правноснажна, па како је одлука о трајном одузимању имовине укинута усвајањем жалбе одбране и предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, који је у поновљеном поступку и донео сада ожалбено решење, то је на наведени начин, према ставу жалбе, повређена забрана *reformatio in reus*. Наиме, суд решавајући по правном леку уложеном у корист окривљеном не сме донети одлуку која би на било који начин ишла на штету окривљеног, што значи да је у поступку по правном леку доња граница промене положаја окривљеног нападнута одлука, што даље указује да се дејство забране *reformatio in reus* односи на чињенично стање дато у побијаној одлуци.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је цитирана наводе жалби оценио као неосноване. Ово прво због тога што се начело *reformatio in reus* сходно одредби члана 453 ЗКП, које се сходно примењује и у

поступку за трајно одузимање имовине, односно на строжу правну квалификацију дела и строжу кривичну санкцију, и домен ове забране се у томе исцрпљује, па се забрана преиначења на горе не примењује на процесне одлуке које се односе на доказне предлоге, а како то и првостепени суд правилно закључује. Надаље, и одлуком Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду, која је првобитно донета у предметном поступку за одузимање имовине, чињенично стање је било једнако утврђено као и у сада ожалбеној одлуци, односно и првом одлуком је предметна имовина била трајно одузета. У предметном поступку за трајно одузимање имовине суд није утврдио чињенично стање које је другачије од оног које је било утврђено у укинutoј одлуци донетој усвајањем жалбе одбране, па околност да није било правног лека тужилаштва на предметну одлуку на којој се посебно инсистира у изјављеним жалбама, нема утицаја на другачије одлучивање овог суда. При том, мора се имати у виду и одредба члана 395 став 5 ЗКП која дозвољава суду да изведе доказ чије је извођење претходно решењем одбио.

Надаље, жалбени наводи о томе да се не може несумњиво утврдити да је предметне разговоре водио сада осуђени АА, нису од утицаја на одлучивање овог суда, будући да је и ову примедбу одбране првостепени суд правилно оценио као неосновану, јер из доказа у списима следи да су репродуковани аудио снимци телефонске комуникације заправо разговори који су прислушкивани на основу наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду која је одређена према окривљеном АА у складу са одредбом члана 232, а потом у складу са одредбом члана 504љ тада важећег ЗКП, па следи да су ти разговори управо разговори именованог осуђеног, а не неког другог лица.

Ако се има у виду да из доказа у списима произлази да је сачињена фотодокументација предметне непокретности у улици ... број ... у ... у приземљу, по структури четворособан, површине 100 м², постојећи на кат.парц. ... и уписан у лист непокретности ... КО ..., те да се на тим фотографијама може видети изглед предметне непокретности која управо одговара опису непокретности из пресретнутих разговора осуђеног АА у којима он говори да је купио кућу ..., то према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, првостепени суд правилно закључује да је предметна кућа купљена од новца који незаконито стекао осуђени АА, а да се као власник куће појављује треће лице ВВ, будући да да је она у родбинским односима са окривљеним АА, те да је незаконита средства која потичу из кривичног дела осуђени АА пренео на сестру братовљеве супруге управо у циљу осујећења одузимања.

Коначно, према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал и без доказа изведеног репродуковањем аудио снимака телефонске комуникације која је прибављена применом мере надзора и снимања телефонске комуникације која је спровођена према окривљеном АА, а по наредбама истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.654/08, које се налазе у спису предмета К.По1.бр.82/16, у конкретном случају би била донета иста одлука, будући да из доказа изведених пред првостепеним судом следи да треће лице ВВ није доказала своје законите приходе за куповину предметне непокретности, односно да у конкретном случају постоји неупоредива несразмера између законитих прихода ВВ која је у време куповине предметне

непокретности имала 28 година и вредности трајно одузете имовине, те је правилно закључио да је реч о куповини непокретности за коју су средства прибављене незаконитим приходима њеног тазбинског сродника осуђеног АА, а предметни чињенични и правни закључци првостепеног суда су неосновано оспорени изјављеном жалбом пуномоћника трећег лица ВВ, адвоката Мирослава Ђорђевића.

Како је изведеним доказима несумњиво утврђено да је носилац права својине на предметној непокретности лице ВВ, а да се не може трајно одузети имовина од невластника, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, код чињенице да наведена непокретност није у власништву АА са уделом 1/1, правилно предметну непокретност одузима од трећег лица ВВ, а жалбени наводи о томе да се предметна имовина никада није водила на АА те да ВВ стога не може имати статус трећег лица, јер својина на предметној непокретности није пренета на њу, нису основани, јер је првостепени суд правилно утврдио да је предметна некретнина купљена од новца који је незаконитим радњама стекао осуђени АА, односно новац за куповину стана је пренет на ВВ, која се и води као формални власник предметних некретнина, због чега је правилно ова имовина и одузета од трећег лица ВВ.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је донео одлуку као у изреци, на основу одредбе члана 48 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела у вези члана 467 став 4 ЗКП.

Саветник
Јелена Каличанин Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Ђесаровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић